

Een uitweg

Een uitweg

Roelof Pit

Schrijver: Roelof Pit
Coverontwerp: Roelof Pit
ISBN: 9789402178289
© 2018 Roelof Pit

2018V03R08 3008

Inhoud

1.	Een uitweg uit ellende	7
2.	John wordt Jim	17
3.	De Duitse connectie	23
4.	Een missie in Spanje	31
5.	Het ware gezicht van S.....	39
6.	Bezinning	45
7.	De rol van Sylvia.....	55
8.	Op vakantie	61
9.	Een ceo of een maffiabaas.....	69
10.	Nieuwe bondgenoten.....	79
11.	Terug naar huis.....	89
12.	Nieuwe aanknopingspunten.....	95
13.	Een missie in Polen	101
14.	De loods	111
15.	Een valstrik.....	123
16.	Betrapt.....	129
17.	Het eindspel begint.....	135
18.	Een onderkoeld weerzien.....	141
19.	Oprollen maar	147
20.	Een nieuwe uitweg	151
21.	Reconstructie.....	157
22.	Slot	161

1. Een uitweg uit ellende

Vertwijfeld keek John door het raam naar buiten, waar de regen met bakken uit de hemel viel. De donkere wolken en de jagende regenvlagen weerspiegelden de somberheid van zijn gedachten. Hij voelde zich als een rat in de val, gevangen zonder enig uitzicht op een betere toekomst. Zijn schulden waren hem boven het hoofd gegroeid. Hij had lening op lening gestapeld en nu was het gat zo groot, dat hij er nooit meer uit zou kunnen komen. In de hoek van de kamer lag op een klein tafeltje een stapel brieven van incassobureaus en deurwaarders. De meeste enveloppen had hij niet eens geopend. Zijn staren in de regen deed hem temeer beseffen, dat hij morgen waarschijnlijk geen dak meer boven zijn hoofd zou hebben. De huisbaas had aangekondigd dat hij uit zijn huis gezet ging worden, omdat hij maandenlang geen huur meer had betaald.

Met zijn vinger tekende hij een vraagteken op de inmiddels beslagen ruit. Hij vroeg zich tegelijkertijd af waarom hij dat eigenlijk deed. Hij wist donders goed wat er aan de hand was en hoe deze absurde situatie ontstaan was. Misschien was het de onzekere toekomst die hij tegemoet ging, die hem voor een vraagteken plaatste. Eigenlijk wist hij gewoon niet, waarom hij dat vraagteken op zijn ruit had getekend.

John voelde zich schuldig. Zijn vrouw Miranda had hem een paar jaar daarvoor verlaten en sprak vrijwel niet meer met hem. Om de week kwam zijn dochter Sterre van acht jaar een weekendje logeren. Zonder dak boven zijn hoofd zou hij haar waarschijnlijk niet meer zien. John ijsbeerde door de kamer in een wanhopige poging een oplossing voor zijn problemen te verzinnen, maar hoe harder hij nadacht hoe verstikkender de gedachte aan morgen werd. Hij wilde niets liever dan deze nachtmerrie ontvluchten en teruggaan naar het gelukkige gezinnetje wat ze eens waren. Maar alles terugdraaien was onmogelijk, daarom pakte hij zijn jas van de kapstok en ging naar buiten. Hij moest gewoon even weg uit deze ellende.

Hoewel hij geen cent meer op zak had, liep hij uit gewoonte naar de buurtkroeg waar meestal wel een paar vrienden zaten. De regen sloeg in zijn gezicht en hij rilde omdat hij koude regendruppels over zijn rug

voelde lopen. In de kroeg zaten helaas geen bekenden. Dat was een teleurstelling want nu kon hij een consumptie wel vergeten. Niemand zou hem iets aanbieden. Zelf had hij geen cent meer en de kroegbaas was hij zoveel schuldig, dat hij allang niets meer op rekening kon bestellen. In de hoop dat er alsnog een bekende binnen zou komen ging hij aan een tafeltje zitten met uitzicht op de ingang van de kroeg. Er was inmiddels een kwartier verstreken en nog steeds was er geen bekende binnen gekomen.

Een tijdje later stapte er een onbekende man op John af. Hij bood hem een kop koffie aan en vroeg of hij erbij mocht komen zitten. John wilde graag wat drinken en hij schoof een stoel opzij voor de onbekende man. Een minuut zaten de mannen zwijgend tegenover elkaar. John observeerde de man. Het was een man van in de zestig, wat kalend en met grijs haar. De man was netjes gekleed. Een mooi pak, misschien zelfs een maatpak, gouden manchetknopen en een stropdas met gouden dasspeld. Het was John duidelijk dat hij zich die kop koffie wel kon veroorloven. Uit zijn binnenzak haalde de man een klein zwart boekje tevoorschijn. Hij bladerde er wat in en vouwde een ezelsoor. Daarna sloot hij het boekje en stak het terug in zijn binnenzak.

De onbekende kuchte even en zei zacht "ik weet dat je geldproblemen hebt". Er flitste van alles door John zijn hoofd; wie was die man, hoe wist hij dat, wat wilde hij, waarom kwam hij naar hem toe? De kroegbaas zette twee koffie op het tafeltje en de beide mannen deden melk en suiker in hun kopje en roerden totdat er een egaal mengsel was ontstaan. John nam een slok en keek de onbekende aan. De man vervolgde zijn opmerking "ik kan je uit de problemen helpen, maar dan mag je geen vragen stellen".

Wat was hier aan de hand, wat is dit? John realiseerde zich dat hij eigenlijk geen enkele keuze had. Iemand die hem uit de ellende kon helpen.. een laatste strohalm, die moest hij met beide handen aanpakken. "Goed" was zijn korte antwoord. De man lachte bescheiden en zei: "Dat dacht ik wel. Ga maar naar huis, ik regel alles. Morgen stuur ik iemand bij je langs met nadere instructies." Even later was John onderweg naar huis. Hij had het gevoel alsof hij gedroomd had, zelfs de regen was gestopt. Opeens leek de wereld een stuk vriendelijker. Het zwaard dat boven zijn hoofd hing was

weggehaald. Wel zat hij vol vragen die hij echter niet mocht stellen. Hij stelde zichzelf gerust met de gedachte dat de volgende dag hem waarschijnlijk meer duidelijkheid zou brengen.

De volgende dag belde er al vroeg in de ochtend iemand aan. John lag nog in bed en haastte zich om snel een broek en een shirt aan te trekken. Voor de deur stond een man van in de dertig jaar. Hij gaf John een hand en stelde zich voor als Joseph. “Je hebt gisteren met mijn baas gesproken en van hem de opdracht gekregen het een en ander met jou te regelen. Mag ik binnenkomen?” zei Joseph. John liet de man binnen en vroeg hem of hij iets wilde drinken. Even later zaten ze in de woonkamer aan de koffie. “Je zult wel met veel vragen zitten, maar mijn baas heeft je al laten weten dat we niet veel kunnen vertellen. Ik heb je uitzetting vandaag al voorkomen, dus daarover hoef je je geen zorgen te maken. Je komt niet op straat te staan” zei Joseph rustig. John zuchtte, dat probleem was in ieder geval opgelost. Joseph vervolgde: “mijn baas wil al je problemen oplossen, maar je zult begrijpen, dat daar wat tegenover moet staan “. Joseph gaf John een grote witte envelop en gebaarde dat hij hem mocht openen.

Meteen keek John in de envelop. Er zat wat papiergeld in. Zo op het eerste gezicht een paar honderd euro. Naast het papiergeld zat er ook een kleinere rode envelop in. John keek verbaasd naar de inhoud van de envelop. Joseph lichtte het toe. “Dat geld is voor de eerste week, dan kun je wat boodschappen doen. In de rode envelop zitten je eerste instructies. Voer die nauwgezet uit want er staat heel veel op het spel.” Joseph keek erbij op een manier, die John duidelijk maakte dat er geen ruimte was voor missers. Hoewel Joseph dat niet met zoveel woorden zei, had John wel het gevoel dat het hem zijn kop kon kosten als hij de instructies niet opvolgde. “Volgende week kom ik terug, dan hoor je meer van me” zei Joseph terwijl hij John een hand gaf om afscheid te nemen. Hij maakt ook nog heel duidelijk dat hij met niemand mocht praten over zijn deal met “mister S”. Dat beloofde John. Joseph vertrok daarna en liet hem achter met het geld en de rode envelop.

Met trillende handen opende John de rode envelop. Hij had geen enkel idee wat de vreemdeling “mister S” en zijn medewerker Joseph van hem wilden. Toch be kroop hem een angstig voorgevoel. Het was allemaal zo vreemd, dat het hem onzeker maakte.

In de rode envelop zat een brief met instructies, die hem nog meer bevreedden. Veel opdrachten moest hij vervullen op een computer met internet toegang. Dat was lastig, want zijn internet was geblokkeerd vanwege zijn schulden.

Hij bedacht zich dat hij naar een internetcafé kon gaan om daar deze opdrachten uit te voeren. Ook moest hij een adres bezoeken en daar een pakketje afhalen. De opdrachten waren alle vreemd, maar niet onuitvoerbaar. Het was hem wel duidelijk dat de internet opdrachten zo snel mogelijk uitgevoerd moesten worden. Het ophalen van het pakketje kon later, dus na het weekend. Wanneer precies zou later nog te horen krijgen. Daarom besloot hij maar meteen op zoek te gaan naar een internetcafé.

Vlakbij de universiteit vond hij een slecht onderhouden winkelpand met een balie en een stuk of twintig computers. Veel café was het niet, maar voor een tientje kreeg hij een computer en computertijd toegewezen. Daar was het hem tenslotte om begonnen. De instructies in zijn brief waren heel gedetailleerd. Er stonden uitgebreide gegevens van een persoon in de brief. Met die gegevens moest hij een mailadres aanmaken en verschillende websiteaccounts openen. Soms moest hij bevestigingsmailtjes beantwoorden, bij andere websites moest hij weer berichten of foto's posten. Met de pen en het papier noteerde hij precies, wat hij al gedaan had en welke wachtwoorden en accountnamen hij had gebruikt. Terwijl hij dat deed nam hij af en toe een slok van de lauwe slappe koffie die hij besteld had.

Voor het laatste deel van de internetopdrachten moest hij op het darkweb zijn. De instructies in zijn brief lieten ruimte voor meerdere uitleg, dus besloot hij een student naast hem om hulp te vragen. De jonge vent van nog geen twintig keek hem wat meewarig aan en zei "je gaat toch geen illegale dingen doen, hé?". Hij lachte erbij, dus John vatte het op als een grapje. "Natuurlijk niet" zei hij lachend. Met wat rappe toetsaanslagen en het installeren van extra software zei de student dat het geregeld was. John bedankte de jongen en vervolgde zijn reeks opdrachten. Gelukkig werkte alles nu zoals in de instructie stond en even later had hij zijn hele lijstje afgevinkt en alle informatie en wachtwoorden zorgvuldig genoteerd.

Vrolijk neuriënd wandelde John naar de tramhalte. Hij was blij dat de eerste opdracht goed gelukt was. Op deze manier kon hij toch gemakkelijk uit zijn problemen komen. Hij was erg dankbaar voor de hulp van "mister S". Hij hoopte dat hij ooit nog de kans kreeg om de beste man te bedanken, bedacht hij zich. Ook verheugde hij zich ook op het weekend want Sterre kwam weer bij hem logeren. Nu hij wat geld had kon hij eens iets leuks met haar gaan doen. Hij dacht na of hij met haar naar de dierentuin zou gaan of naar een speeltuin. Uiteindelijk besloot hij het Sterre zelf maar te vragen.

De volgende dag was het vrijdag. Sterre zou door zijn ex na schooltijd bij hem afgezet worden. Toen John opstond en zich aankleedde zag hij bij de voordeur een rode envelop liggen. Het was eenzelfde envelop als de envelop waarin zijn instructies zaten dus hij kon wel raden wie de afzender was. In de envelop stond dat hij dinsdagochtend om tien uur verwacht werd op het adres in de eerdere brief. Hij moest twee pasfoto's meenemen; een pasfoto van zichzelf en een pasfoto van Sterre. John begreep er niet veel van, maar ach zo moeilijk was het niet om van hen beiden pasfoto's te maken. Ze waren het hele weekend toch samen. John had zich geleidelijk afgeleerd zich steeds argwanend af te vragen waartoe alles diende. Zijn grote probleem werd opgelost en dat was het belangrijkste.

In de middag werd Sterre bij zijn huis afgezet. Zijn ex zei niets en vertrok meteen weer. Sterre was blij haar vader te zien en pakte meteen op haar kamer de weekendtas uit. Terwijl John wat te eten maakte speelde Sterre met de spelcomputer die ze meegenomen had. Tijdens het eten vertelde Sterre honderduit over school en wat ze die week gedaan had. Ook bespraken ze wat ze zouden gaan doen dit weekend. Eigenlijk wilde Sterre naar een pretpark, maar omdat John geen auto had was dat niet haalbaar. Uiteindelijk koos Sterre toch maar voor de dierentuin.

Het was ochtend en ze gingen eerst langs een fotowinkel om wat pasfoto's te maken en daarna met de tram naar de dierentuin. Gelukkig was het weer aardig opgeknapt en er kwam zowaar af en toe een waterig zonnetje door de wolken. Sterre was helemaal uitzinnig van blijdschap toen ze in de dierentuin een jonger vriendinnetje van school ontmoetten.

Natuurlijk wilden ze samen optrekken dus zat hij opgescheept met de moeder van het meisje. Het vriendinnetje was zes jaar. Ze heette Madelon en haar moeder stelde zich voor als Sylvia. De meisjes vermaakten zich samen uitstekend en John praatte wat over koetjes en kalfjes met Sylvia. Daarnaast was het gedrag en de kuren van de eigenwijze meisjes een aardig gespreksonderwerp. Toen de kinderen in een groot aquarium met tropische vissen stonden te staren viel het John op dat hij dezelfde man voor de derde maal zag. Eerst twijfelde hij nog, maar de opvallende groene kleur van zijn schoenen namen zijn twijfel weg. Zou hij gevolgd worden, of was het iemand die Sylvia volgde? Tussen neus en lippen door vroeg hij Sylvia of ze de man kende, maar Sylvia kende hem niet...

Hij keek Sylvia aan en realiseerde zich dat ze eigenlijk niet enorm knap was, haar lijzige gestalte en haar sluike lange zwarte haar zouden hem normaal gesproken niet doen omkijken. Maar er was een wonderbaarlijke klik tussen hen beiden. Ze hadden dezelfde sarcastische droge humor met de nodige zelfspot. Ze lachten veel samen en John voelde zich meer en meer op zijn gemak bij haar. Het bleek dat Sylvia nog midden in een scheiding zat. Haar ex had haar en haar dochter Madelon regelmatig geslagen. Madelon had daar nog last van want het meisje werd nog regelmatig 's nachts gillend wakker. Ze droomde dan over haar vader. Sylvia was daarom ondergedoken en woonde nu bij een vriendin die haar ex niet kende.

Tegen het einde van de middag stelde John voor om samen wat te gaan eten. Madelon en Sterre reageerden enthousiast. Sylvia glimlachte en John vatte dat maar op als een goedkeuring. Niet ver lopen van de dierentuin zat een leuk restaurantje waar ook de kinderen wel iets van hun gading zouden kunnen vinden. Toen Madelon en Sterre naar de wc waren vroeg John waarom Sylvia zo stil was. Ze had het laatste halfuur niet veel gezegd en ze leek wat te piekeren. Sylvia bekende dat ze de volgende dag een afspraak had met haar ex. Ze zag daar flink tegenop en wilde Madelon eigenlijk niet meenemen, maar haar vriendin was niet thuis dus had ze geen opvang voor haar dochter. John bood aan dat Madelon wel met Sterre bij hem thuis mocht spelen en dat vond Sylvia een geruststellend idee. Toen Madelon en Sterre dat hoorden maakten ze al meteen afspraken over

wat ze samen wilden spelen. Het was erg gezellig en na de maaltijd rekende John af. Ze namen afscheid en gingen daarna naar huis.

Toen John wakker werd zag hij dat Sterre naast hem lag. Ze moest in de loop van de nacht bij hem in bed gekropen zijn, maar daarvan had hij niets gemerkt. Sterre lag nog steeds te slapen toen de voordeurbel ging. Het was Sylvia die Madelon kwam brengen. Sylvia moest meteen weg dus namen ze snel afscheid van elkaar. Tegelijkertijd kwam Sterre de kamer binnen. Ze was wakker geworden van de voordeurbel en wilde ontbijten. Ook Madelon had nog niet ontbeten en daarom maakte John ontbijt voor hen drieën.

Na het eten vroeg Sterre of ze in bad mocht. Dat wilde Madelon ook wel, daarom keken de kinderen hem vragend aan. John vond het goed en Madelon en Sterre kleedden zich meteen uit terwijl John het bad vulde. Toen de meisjes bloot de badkamer in kwamen viel het John op dat Madelon veel blauwe plekken had. John vermoedde dat dit het werk was van de ex van Sylvia. Hem bekreep een gevoel van onmacht en woede, maar hij kon niets met dat gevoel.

Het was aandoenlijk om te zien hoe de meisjes met elkaar in bad speelden. Met poppen en bad eendjes werd een heel verhaal geconstrueerd waarbij de poppen en de eendjes onder en boven water werden gehouden en over de badrand paradeerden. Ze giechelden wat af. John waste de haren van de meisjes en droogde hen af. Toen ze aangekleed waren werd het spel voortgezet in de slaapkamer van Sterre en werden ook andere poppen bij het spel betrokken.

De dag vloog voorbij en aan het einde van de middag was het eerst Sterre die door de ex van John opgehaald werd. Sterre pakte haar weekendtas en nam afscheid van John en Madelon. Toen Sterre vertrokken was ging John in de woonkamer zitten en niet lang daarna kwam Madelon bij hem op schoot zitten. Het meisje was moe geworden en ze deed een duim in haar mond terwijl ze zich met haar ogen dicht tegen hem aanleide. Hij had medelijden met het mishandelde kind. Het liefst zou hij Sylvia en Madelon meteen in huis nemen, maar hij realiseerde zich dat dit problemen met zich mee zou brengen. Zijn instructies van mister S zouden vragen oproepen, die hij

niet mocht beantwoorden. Daar was niemand mee gediend. Hij kon niet anders dan de situatie te laten voor wat het was.

Even later ging de voordeurbel en Madelon schrok wakker. Ze was bij John op schoot in slaap gevallen en keek even verdwaasd om zich heen. John liep naar de voordeur om Sylvia binnen te laten. Sylvia had een blauw oog. Dat had ze 's ochtends nog niet, dus moest dat vandaag gebeurd zijn. Sylvia vertelde dat het gesprek met haar ex weer eens uit de hand gelopen was en ze was erg dankbaar dat Madelon dit niet had hoeven meemaken. John bracht even kort verslag uit van de dag van Madelon en daarna vertrok Sylvia met haar dochter.

John was weer alleen thuis en bestudeerde de route naar het adres waar hij dinsdag verwacht werd. Met tram, bus en een stukje lopen was het goed te doen. Dat betekende wel vroeg op, dus een wekker zetten. Hij ruimde in huis de sporen van zijn gasten op. Overal lag speelgoed en hij kwam ook nog wat vergeten kleding van Sterre tegen. Nadat alles was opgeruimd ging hij uiteindelijk slapen.

De maandag was een saaie dag met veel piekeren, want er waren nog zoveel raadsels dat het hem allemaal niet lekker zat. Natuurlijk was hij blij dat hij niet uit zijn huis gezet was en dat het ernaar uitzag dat ook zijn schulden afgelost zouden worden, maar wat was de prijs die hij voor die geruststelling moest betalen. Hij staarde naar de klaarliggende pasfoto's en het adres dat hij moest bezoeken. Wat moesten ze met de pasfoto's. Die foto van hem, dat kon hij nog begrijpen, maar waarom ook de pasfoto van Sterre. Het gepieker maakte hem niet vrolijker, daarom besloot hij maar wat te gaan wandelen om zijn gedachten te verzetten. Het was gelukkig vriendelijk voorjaarsweer en het rook buiten aangenaam naar vers gemaaid gras. In de verte zag hij een vriend fietsen. De man zwaaide naar hem en hij zwaaide terug.

Aan het eind van de straat zag hij iemand staan. Hij herkende de gestalte en keek meteen naar zijn voeten. Inderdaad het was de man met de groene schoenen. Meteen liep hij in zijn richting, maar tot zijn verbazing was hij opeens nergens meer te zien. John vroeg zich af of hij gevolgd werd of misschien in de gaten werd gehouden. Of

verbeelde hij zich alles en was hij slachtoffer van zijn eigen fantasie? Hij wist het niet meer.

Om zeven uur ging de wekker. Het was dinsdag en John haastte zich om zich klaar te maken. De spullen die hij mee moest nemen, zoals de foto's, het adres en de route, deed hij in zijn binnenzak en hij vertrok. Kwart voor tien stapte hij uit de bus en volgde de aanwijzingen voor de wandeling naar het adres. Precies om tien uur belde hij aan bij de Kwartelstraat 25. Er deed een oudere dame open met grijs haar en een rimpelig gezicht. "Ah ik verwachtte je al, kom binnen en ga zitten. Ik roep mijn man even" zei de vrouw en John deed wat hem gevraagd werd.

Het was een eenvoudige woning die smaakvol en modern was ingericht. De stijl verbaasde hem. Je zou niet verwachten dat een ouder echtpaar deze moderne stijl van inrichting zou kiezen.

Een oudere heer met grijs haar en een klein brilletje met ronde glazen stelde zich aan John voor. "Ik ben Gijs, heb je de foto's bij je?" zei de man. John gaf hem de foto's en Gijs bekeek ze aandachtig. "Fraaie foto's, leuke dochter heb je zeg. Hoe oud is ze?" vroeg Gijs. John zei dat ze al even acht was en dat het een slim meisje was. Gijs lachte vertederd. "Ik heb vier kleinkinderen maar ik zie ze te weinig" zei hij. "maar ik moet aan de slag, mijn vrouw zorgt wel voor koffie. Ik denk dat ik over een uur of twee klaar ben en dan kun je alles meenemen" zei Gijs en vertrok naar boven. Ondertussen kwam de vrouw met koffie en koek de kamer binnen. "Ik ben trouwens Hanne en doe maar gewoon of je thuis bent" zei ze en voegde eraan toe "het gaat wel even duren, maar dat zal Gijs ook wel gezegd hebben". John beaamde dat en dronk zijn koffie.

Hij had een boek meegenomen en ging rustig zitten lezen. Tussendoor vertelde Hanne dat hun kinderen en kleinkinderen in het buitenland woonden. Ze konden ze maar twee keer per jaar zien. Gijs verdiende met dit soort klusjes wat bij om de reis te bekostigen. Zonder deze bijverdienste zouden ze al helemaal niet bij hun kinderen op bezoek kunnen gaan.

Na ruim twee en half uur kwam Gijs beneden met een tasje. “Hier zit alles in, meer mag ik niet vertellen van mijn opdrachtgever” zei hij en gaf een tasje met een pakketje erin aan John. Het pakje was ingepakt in bruin inpakpapier en voorzien van een touwtje om alles goed dicht te houden. Gijs en Hanne namen vriendelijk afscheid van John, die zich ondertussen afvroeg wat er eigenlijk in het pakje zou zitten. Hij durfde het echter niet open te maken want hij wilde zijn instructies heel nauwgezet uitvoeren. Met het tasje wandelde hij weer terug naar de bushalte en daar nam hij de bus en aansluitend een tram terug naar huis. Het tasje met het pakje verstopte hij thuis bovenop de bovenste keukenkastjes. Daar zou niemand het zoeken.

2. John wordt Jim

De volgende dag ging de voordeurbel weer vroeg in de ochtend. Het was nu Joseph die aangebeld had. "Ik ben in een goed humeur" zei hij. "Je hebt al je instructies nauwgezet uitgevoerd en dat is mooi." voegde hij eraan toe terwijl hij naar de woonkamer liep en op de bank ging zitten. "Kun je het pakje dat je gekregen hebt voor me halen?" vroeg hij en John liep naar de keuken en haalde het pakketje op. Joseph opende het en inspecteerde de inhoud nauwgezet.

"Luister goed" zei hij met een gezichtsuitdrukking die het belang van de mededeling onderstreepte. "Vanaf vandaag ben je Jim Vermandere". John had die naam al gezien op het formulier met zijn eerdere instructies, dat was de naam waarvoor hij verschillende accounts en een email adres had gemaakt. "Je beroep is chemicus en je dochter heet Mandy Vermandere". Alle andere informatie stond in een rode envelop die hij overhandigde. "Leer die informatie goed uit je hoofd en zorg dat alles klopt" zei Joseph.

Als werkloos leraar scheikunde was het voor hem niet moeilijk om zich voor chemicus uit te geven. De schoolloopbaan, geboorteplaats en geboortedatum... gewoon een kwestie van goed uit het hoofd leren.

Joseph overhandigde John, die nu Jim genoemd moest worden een moderne smartphone met email en internet toegang. "Vanaf vandaag gebruik je alleen binnenshuis met je gezin of vrienden de naam John nog. Voor alle anderen ben je nu Jim. Hier heb je identiteitsbewijzen en de andere papieren" zei Joseph. De nieuwbakken Jim bekeek een paspoort op de naam van Jim John Vermandere met zijn foto en een paspoort op naam van Mandy Sterre Vermandere met de foto van zijn dochter. Verder vond hij een rijbewijs, een creditcard, zorgpasjes en een paar duizend euro cash geld in de envelop. Joseph gaf hem verder een paar autosleutels. "Voor de deur staat een splinternieuwe zwarte luxe wagen, die is van Jim Vermandere. Doe er voorzichtig mee. Alle papieren zitten in de auto." Jims mond viel open van verbazing.

Joseph zei ook nog "volgende week is het voorjaarsvakantie, regel met je ex dat je dochter een weekje met je mee mag naar een vakantiepark